

- 2) Czy chodzi o powództwo o „to samo roszczenie” w rozumieniu art. 27 rozporządzenia nr 44/2001, gdy żądania powództwa i uzasadnienie powództwa w obu postępowaniach są wprawdzie różne, ale
- za każdym razem musi zostać rozpatrzona ta sama kwestia wstępna w celu rozstrzygnięcia obu postępowań, lub
 - w jednym postępowaniu w ramach wniosku posiłkowego żądane jest ustalenie stosunku prawnego, który w drugim postępowaniu odgrywa rolę kwestii wstępnej?
- 3) Czy chodzi o powództwo, którego przedmiotem jest prawo rzeczowe na nieruchomości w rozumieniu art. 22 pkt 1 rozporządzenia nr 44/2001, gdy żąda się ustalenia, że pozwany nie wykonał skutecznie przysługującego mu bezspornie, według prawa niemieckiego, rzeczowego prawa pierwokupu do położonej w Niemczech nieruchomości gruntowej?
- 4) Czy sąd, przed który wytoczono powództwo później, w ramach rozstrzygnięcia na podstawie art. 27 ust. 1 rozporządzenia nr 44/2001 i tym samym jeszcze przed rozstrzygnięciem kwestii jurysdykcji przez sąd, przed który najpierw wytoczono powództwo, ma obowiązek sprawdzić, czy sąd, przed który najpierw wytoczono powództwo, jest niewłaściwy na mocy art. 22 pkt 1 rozporządzenia nr 44/2001, gdyż tego rodzaju brak właściwości sądu, przed który najpierw wytoczono powództwo, na podstawie art. 35 ust. 1 rozporządzenia nr 44/2001 prowadziłby do tego, że nie uznano by ewentualnego orzeczenia sądu, przed który najpierw wytoczono powództwo? Czy art. 27 ust. 1 rozporządzenia nr 44/2001 nie ma zastosowania w odniesieniu do sądu, przed który wytoczono powództwo później, gdy sąd ten dojdzie do przekonania, że sąd, przed który najpierw wytoczono powództwo, nie jest właściwy na mocy art. 22 pkt 1 rozporządzenia nr 44/2001?
- 5) Czy sąd, przed który wytoczono powództwo później, w ramach rozstrzygnięcia na podstawie art. 27 ust. 1 rozporządzenia nr 44/2001 i tym samym jeszcze przed rozstrzygnięciem kwestii jurysdykcji przez sąd, przed który najpierw wytoczono powództwo, ma obowiązek sprawdzić zarzut jednej strony, że druga strona poprzez zwrócenie się do sądu, przed który najpierw wytoczono powództwo, nadużyła prawa? Czy art. 27 ust. 1 rozporządzenia nr 44/2001 nie ma zastosowania w odniesieniu do sądu, przed który wytoczono powództwo później, gdy sąd ten dojdzie do przekonania, że zwrócenie się do sądu, przed który najpierw wytoczono powództwo, nastąpiło z nadużyciem prawa?
- 6) Czy zastosowanie art. 28 ust. 1 rozporządzenia nr 44/2001 wymaga, by sąd, przed który wytoczono powództwo później, najpierw rozstrzygnął, że w konkretnym przypadku art. 27 rozporządzenia nr 44/2001 nie ma zastosowania?
- 7) Czy w ramach korzystania ze swobodnego uznania przyznanego przez art. 28 ust. 1 rozporządzenia nr 44/2001 można uwzględnić:
- że sąd, przed który najpierw wytoczono powództwo, znajduje się w państwie członkowskim, w którym postępowania statystycznie trwają znacznie dłużej niż w państwie członkowskim siedziby sądu, przed który wytoczono powództwo później,
 - że w ocenie sądu, przed który wytoczono powództwo później, należy stosować prawo państwa członkowskiego, w którym znajduje się siedziba sądu, przed który wytoczono powództwo później,
 - wiek jednej ze stron,
 - szanse na powodzenie powództwa przed sądem, przed który najpierw je wytoczono?
- 8) Czy przy wykładni i stosowaniu art. 27 i 28 rozporządzenia nr 44/2001 należy oprócz celu unikania niezgodnych ze sobą lub sprzecznych orzeczeń uwzględnić także przysługujące drugiemu powodowi prawo do ochrony sądowej?

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2001, L 12, s. 1).

**Skarga wniesiona w dniu 9 października 2012 r. —
Komisja Europejska przeciwko Radzie Unii Europejskiej**

(Sprawa C-453/12)

(2012/C 379/29)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Currall, D. Martin, J.-P. Keppenne, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie przyjmując przedłożonego przez Komisję projektu rozporządzenia Rady w sprawie dostosowania stawki składki na system emerytalno-rentowy dla urzędników i innych pracowników Unii Europejskiej od dnia 1 lipca 2011 r. Rada uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy regulaminu pracowniczego urzędników oraz przewidzianego w nim systemu funduszu umownego;

— obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze strona skarżąca podnosi, że Rada naruszyła art. 83 i 83a regulaminu pracowniczego oraz przepisy załącznika XII do regulaminu pracowniczego, za względu na to, że odmówiła przyjęcia przelożonego przez Komisję projektu rozporządzenia, zawierającego propozycję dostosowania stawki składki na system emerytalno-rentowy dla urzędników i innych pracowników Unii Europejskiej od dnia 1 lipca 2011 r., mimo iż z wiążącego brzmienia przywołanych artykułów wynika, że coroczne dostosowanie wspomnianej stawki przebiega zgodnie z automatyczną procedurą, niepozostawiającą Radzie żadnych uprawnień dyskrecjonalnych.

Zdaniem skarżącej odmowa przyjęcia przez Radę przedłożonego przez Komisję projektu rozporządzenia, a wraz z nim dostosowania w dół stawki składki urzędników, narusza nie tylko art. 83 ust. 2 regulaminu pracowniczego, gdyż zmusza to urzędników do odprowadzania zbyt wysokiej składki, lecz również art. 83a ust. 1 regulaminu pracowniczego, ponieważ zagraża to równowadze systemu funduszu umownego, który zapewnia emerytury i renty dla urzędników i innych pracowników.

Wreszcie, w ocenie Komisji, prawodawca Unii, wydając w załączniku XII do regulaminu pracowniczego dokładnie określone przepisy w zakresie sposobu obliczania stawki składki urzędników i pracowników, nie pozostawił Radzie żadnych uprawnień dyskrecjonalnych i zobowiązał ją do przyjęcia przedkładanych przez Komisję projektów w rozsądnym terminie.

Skarga wniesiona w dniu 12 października 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Węgrom

(Sprawa C-462/12)

(2012/C 379/30)

Język postępowania: węgierski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Braun y K. Talabér-Ritz, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Węgry

Żądania strony skarżącej

1) Stwierdzenie, że Węgry uchybiły zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 12 i 14 dyrektywy 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywy o zezwoleniach)

— poprzez zobowiązanie do zapłaty podatku specjalnego w drodze przyjęcia az egyes ágazatokat terhelő különadóról szóló 2010. évi XCIV. Törvény (ustawy nr XCIV z dnia 2010 r. w sprawie podatku specjalnego ciążącego na określonych sektorach działalności gospodarczej) przedsiębiorstw świadczących usługi telekomunikacyjne na podstawie zezwolenia ogólnego i

— poprzez brak poinformowania zainteresowanych o zamiarze zmiany zezwoleń ogólnych, praw i warunków [korzystania lub instalacji] oraz poprzez brak wyznaczenia zainteresowanym stronom stosownego terminu, dla przedstawienia przez nich stanowiska w kwestii proponowanych zmian.

2) Obciążenie Węgier kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Az egyes ágazatokat terhelő különadóról szóló 2010. évi XCIV. Törvény (ustawa nr XCIV z dnia 2010 r. w sprawie podatku specjalnego ciążącego na określonych sektorach działalności gospodarczej) ustanowiła nowy podatek zwany podatkiem specjalnym ciążącym na trzech głównych sektorach gospodarki węgierskiej — handlowej działalności detalicznej, działalności telekomunikacyjnej oraz na ogół działalności związanej z dostarczaniem energii — który muszą opłacać zainteresowani w trakcie trzech kolejnych lat od wartości obrotu przed zapłatą podatków.

Na poparcie swojego żądania stwierdzenia uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego Komisja przedstawia następujące zarzuty i argumenty:

Celem dyrektywy 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady jest wdrożenie wewnętrznego rynku w dziedzinie sieci i usług łączności elektronicznej poprzez harmonizację i uproszczenie zasad i warunków udzielania zezwoleń. W tym celu Dyrektywa nakłada na prawodawcę obowiązek, aby systemy ogólnych zezwoleń nie zakłócały konkurencji ani też nie utrudniały dostępu do rynku.

Dyrektywa ustanawia przepisy dotyczące postępowań w sprawach zezwoleń i treści zezwoleń, jak również charakteru i zakresu wiązarów ekonomicznych, jakie można nakładać w ramach tych postępowań. Zgodnie z art. 12 opłaty administracyjne, jakie są nakładane na usługi łączności elektronicznej mogą wyłącznie pokrywać koszty administracyjne, jakie związane są z zarządzaniem, kontrolą i wdrażaniem systemu zezwoleń ogólnych, praw korzystania i niektórych szczególnych obowiązków, jak również z pracami normatywnymi związanymi z przygotowaniem i stosowaniem prawa wtórnego i decyzji administracyjnych.